

Către

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA
– COMITETUL HELSINKI**

Doamnei director executiv Maria Nicoleta ANDREESCU

În considerarea dispozițiilor art.12 alin.(3) din Legea nr.52/2003¹, vă informez că recomandările organizației dumneavoastră, transmise prin **adresa nr.87/2017**, referitoare la *proiectul de Lege pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul ordinii și siguranței publice*, **au fost preluate integral.**

De asemenea, **am ținut seama de recomandarea verbală exprimată cu ocazia dezbaterii publice** a proiectului (în ședința din 11 decembrie 2017) și am reconsiderat textul proiectului referitor la „ultrajul verbal”; ca urmare, faptele prevăzute de Legea nr.61/1991² (vizate de proiect) vor face în continuare obiectul răspunderii contravenționale, însă, cu aplicarea unui mecanism de sancționare a reputabilității, într-un interval de 24 de ore.

Precizez că proiectul, rezultat în urma parcurgerii procedurii de transparență decizională (versiunea3), a fost publicat împreună cu celelalte documente prevăzute de lege, pe pagina de internet³ a Ministerului Afacerilor Interne.

În privința solicitărilor transmise cu **adresa nr.4/2018**, primită la MAI după inițierea procedurii de avizare interministerială, precizăm următoarele:

1. Am ținut seama de recomandarea dumneavoastră, comunicată prin corespondența din 2017, și am completat proiectul cu o *formulă de avertizare* (text concret).

Argumentul de dată recentă, că formularea utilizată este *prea științifică, tehnică și că destul de puțină lume poate avea reprezentarea clară, exactă a ceea ce înseamnă „răspundere penală, în condițiile legii”*, poate fi utilizat și în sens contrar: marea masă a populației nu are reprezentarea clară a termenului de infracțiune sau, mai concret, cetățenii fără studii de specialitate sau cu o minimă cultură juridică nu fac diferența între infracțiune și contravenție.

Pe de altă parte, apreciem că sintagma „*răspundere penală*” este mai cuprinzătoare și mai pe înțelesul cetățenilor, din punct de vedere al gravității unei eventuale fapte.

2. Cu privire la propunerea de reformulare a lit.a) de la art.39² alin.(2) din Legea nr.218/2002, arătăm că sintagma „*suspiciuni rezonabile*” utilizată în cuprinsul proiectului are corespondență în reglementările cu care această lege se află în conexiune; fiind o sintagmă consacrată de legislația procesual penală românească, optăm pentru menținerea textului propus în proiect.

¹ privind transparența decizională în administrația publică

² pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

³ http://www.mai.gov.ro/index05_1.html

3. De asemenea, optăm pentru menținerea textului propus la lit. b) pct.1 de la art. 39² alin. (2) din Legea 218/2002.

Precizăm că sintagma „îndrumarea, supravegherea și controlul respectării normelor de circulație rutieră”, utilizată în cuprinsul proiectului, este consacrată de art.2 din O.U.G. nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice și redă însăși rolul IGPR în materia circulației pe drumurile publice. De asemenea, în cuprinsul Legii nr.218/2002, la art.26 alin.(1) pct.19, sunt prevăzute atribuții ale Poliției Române în domeniul circulației pe drumurile publice, context în care, afirmația că sintagma menționată excede cadrului acestei legi, este eronată; altfel, nu este clar cum sintagma propusă de MAI, identică celei din O.U.G. nr.195/2002, excede, dar nu poate fi afirmat același lucru cu privire la sintagma propusă de dumneavoastră.

Pe de altă parte, textul propus se referă la un drept al poliției de a accesa anumite sisteme ce conțin înregistrări audio – video, pentru exercitarea unor atribuții legale, și nu creează un regim juridic derogatoriu în privința constatării contravențiilor rutiere, mai ales că eventuale derogări de la prevederile O.G. nr.2/2001 trebuie să fie prevăzute expres, iar nu deduse pe cale de interpretare.

În contextul în care MAI va avea în vedere crearea cadrului legal privind constatarea unor fapte contravenționale la regimul rutier, cu ajutorul unor sisteme de colectare a imaginilor, vă asigurăm că acest lucru va face obiectul transparenței decizionale și dezbaterilor publice.

4. Apreciem că propunerile de modificare a art. 40 din Legea 218/2002, față de reglementarea în vigoare, sunt mult mai clare în privința obligației polițistului de a se identifica. Acest text, nu trebuie confundat cu însăși procedura de legitimare sau a conducerii la sediul poliției; textele aferente acestor proceduri prevăd clar condițiile în care se desfășoară activitatea polițistului și drepturile persoanei.

Pe de altă parte, considerăm că *obligația polițistului este clară*, cu precizarea că acesta este cel care *hotărăște momentul* în care trebuie să se legitimeze, având în vedere derularea activităților sau evenimentelor la care intervine, respectiv dinamica acestora; această situație, prevăzută la alin.2 al articolului în discuție doar ca excepție, reprezintă o temporizare permisă polițistului, în raport de circumstanțe, nu o excludere a obligației de a-și face cunoscută identitatea și calitatea până la finalul activității/ intervenției.

Din punctul nostru de vedere, formulările pe care le propuneți creează ambiguitate și pun în discuție însăși noțiunea de autoritate a statului, exercitată prin intermediul polițistului. Astfel, persoana ar avea dreptul să adopte comportamentul pe care-l dorește, fără ca aceasta să reprezinte o neconformare la o solicitare legală a polițistului, câtă vreme textul legal îi oferă o infinitate de justificări prin sintagma „nu s-a prezentat în mod corespunzător”.

* * *

Vă mulțumim pentru implicarea și sprijinul concret, de îmbunătățire a reglementării în materie, oferite de organizația dumneavoastră.

Cu deosebită stimă,

SECRETAR GENERAL
Chester principal de poliție
Bogdan Mihail IVĂNESCU